

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φεβρουαρίου

5 λεπτά 5

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΤΕΡΗΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 19 Ιουνίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 48

ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ :
„FEUILLETS“

Μέσα ε' τὸν κόπο κίττον ἀπ' τὸν δαυρώ-
τεινο οὐρανὸ τ' ἀγέλατα εἶνε πῶς θελχτικά.
Μὰ πῶς συγκινούν σάν ἔρμα ἢ χιονιά τὰ
σκεπάζει! Κι' ὅμως ἐγὼ τὰ προτιμῶ τότε,
ὅταν τὸ φθινόπωρο σβένει, ὅταν ὁ ἀνεμὸς
στροβιλίζει τὰ δαλόχρυσά φύλλα, αὐτὰ τὰ
ἡμορφα καὶ μοραμένα φύλλα, ποὺ μὲ τόση ἀ-
γάπη ἐγείμια τὴς παλάμης τῶν χειρῶν μου.
Ἄς εἶνε καταραμένα τὰ Μουσεία.

Τί τρέλλα νὰ λατρεύωμε τὰ Μουσεία καὶ
ν' ἀναπνέωμε ἡδονικά τὸν πένθιμο ἀνασασμὸ
τοῦς!

Γνωρίζετε τὸ Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης ε'
τὴν Ἀθήνα; Εἶνε ἕνας τάφος.

Χρόνος εἶνε, ποὺ — ἔστερα ἀπὸ μιὰ ἀποι-
σία εἴκοσι χρόνων — ξαναγύρισα μέσα ε' τὰ
λείψανα τοῦ Παρθενῶνα, ἔχοντας τὴν θά-
λασσα τοῦ Φαλήρου ἀπέναντί μου.

Εἶδα τὸν κόλπο τῆς Νάπολης πλημμυρι-
σμένο ἀπὸ φῶς, ἀπὸ ἀχνοὺς ἀπαλοὺς, ἀπὸ
τραγούδια. Γιὰ τὸν Βιργίλιο εἶταν ἀπόλαυσι
αὐτὸς ὁ κόλπος.

Τὸ Φάληρον εἶνε ἡ Ἰλιάδα, κι' ὁ Ὑμντὸς
ἀπὸ ἑνὶ τὸ Φάληρον θωρεῖ.

Χρόνος ἔχει περάσει, ποὺ ἤμουν ε' τὴν Ἀ-
κρόπολιν τῆς Ἀθήνας. Ἐπάνω ε' τὰ σπασμένα
μῦθαρα, ε' τὰ νοστήρωτα λουλουδάκια καὶ
ε' τὴς σχισμαίδες τῶν ἐρειπίων, ἡ βροχὴ ἔ-
πεφτε σιγά-σιγά.

Σ' τὸ κίτου μέρος τοῦ Παρθενῶνα ἕνα φτωχὸ
καὶ ἀπλὸ χτίριον ἱσθώνεται. Ἐκεῖ μέσα εἶνε τὸ
Μουσεῖο, ποὺ γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς, πρέπει νὰ
καταβῇ μερικὰ χοντροκαμωμένα σκαλοπάτια.

Ὡ γυναικεῖα εἰδῶλα, σὰς ξαναβλέπω αἰω-
νίως μπροστά μου, μὲ τὸ μυστικὸ χαμόγελό
σας, ε' τὰ ὠραία σας χεῖρα. Ξαναβλέπω τὰ
μῦθια σας, τὰ μαλλιά σας μαζεμένα ε' τὸ
μέτωπό σας, σκορπισμένα ἐπάνω ε' τὰ στῆθη
σας. Μὲ πόση ἁρμονία τὸ ἀριστερό σας χέρι
ἱσθώνει τὸν ἰωνικὸ χιτῶνα, καὶ τί ὁμορφα ποὺ
σὰς πᾶνε τὰ στολίδια σας!

Ὡ εἰδῶλα, ποτὲ μου δὲν θὰ ἀνσμονήσω τὰ

θέλητρά ποὺ εἶχατε αὐτὸ τὸ συνεφρασμένο
δειλινὸ, τίς στιγμὲς ποὺ ἡ βροχὴ στάλα τὴν
στάλα ἀνταχοῖσεν ἐπάνω ε' τὴν κεραμιδεῖα
σκεπὴ.

Ὡ μωχοφόρε Νεανία, βλέποντάς σε ἐπὶ-
στευσα πῶς εἶσαι ὁ Ἑρμῆς ὁ ταχύτατος ἀγ-
γελος τῶν θεῶν. Μὰ ἕνας ἀρχαιολόγος μοῦ
εἶπεν ὅτι εἶσαι ὁ Κόρπος. Καὶ τί μὲ τοῦτο;
Τίχαις τώρα μοῦ εἶσαι λιγότερο ἀγαπητός;

Ἐσκέφτηκες ποτὲ, ὦ ἀναγνώστη, γιὰ τὴν
οὐσία τῆς Γλυπτικῆς καὶ γιὰ τὴς σχέσεις τῆς
μὲ τὴς ἄλλες τέχνες; Ἐξέτασες ποτὲ τὸν
ἑαυτό σου πῶς ὁ Βίγκελμαν βρέθηκε ε' τὴν
ἀνάγκη νὰ κάμῃ κάποια σφαλματάκια; Ἐ-
ρεῖς τοὺς ἱφάλους ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγουν
οἱ ζωγράφοι, καὶ ποὺ ἀπέφυγαν οἱ Ἕλληνες
ἀγαλματοποιοὶ, ποὺ ζητούσαν, ἀπὸ κάθε ἄλλο
περισσότερο, τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἀπόλυ-
της ὁμορφιάς; Χαίρεται τίχα γιὰ τὴν τύχη
αὐτοῦ τοῦ Παζόν, ποὺ ἔζησε περιφρονημένος
καὶ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας τῆς πρόστυχης κα-
λαισθησίας του;

Ὡ ἀναγνώστη, γνωρίζεις τὴν πῶς περί-
φημὴ ἀπ' τῆς Ἀρτέμιδος τοῦ Φαλγκιέρ. Ἵσως
ἕνα γύψινο ἀντίτυπο νὰ στολίζει κάποια γω-
νία τοῦ σπιτιοῦ σου. Πιστεύεις λοιπὸν πῶς ὁ
καλλιτέχνης εἶνε ἀσεβὴς γιὰ τὸ ἐτόλμωσε νὰ
παραστήσῃ τὴν θεὰ δαλόγυμνη; Ὁ Α. Μενάρ,
ὁ ἐχθρὸς τῶν φιλοσόφων, τὸ βεβαιώνει.

Ἀγαπῶ καὶ σέβομαι τὸν Μενάρ. Εἶνε ἕνας
γεροντάκος ἐβδομηντάρης ἐπίφοβος καὶ γιο-
μάτος ἀπὸ οἶστρο. Ἡ Ἀρτέμιδα χωρὶς πέπλο
τὸν σκανταλίζει μονάχα, μὰ οἱ Ἕλληνικὲς
θεότητες μὲ λατινικὰ ὀνόματα τὸν κάμνουν
νὰ πάσχι.

Μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ διαβάσῃ ἕνα ἀπὸ
τὰ ποιήματά μου ἡ «Περσεφόνη δρέποντας
Γιούλια».

— Κύριε, μοῦ λέγει, ἡ Περσεφόνη δὲν ἔ-
δρεψε ποτὲ Γιούλια.

— Ἀλλοῖμονον, ἀπάντησα, θὰ ἦσαν τότε
ἄλλα λουλούδια.

— Ἡ Περσεφόνη, ξαναεἶπε, ποτὲ δὲν ἔ-
δρεψε οὔτε Γιούλια, οὔτε ἄλλου εἶδους ἄνθου.
Τὴν συγγέται μὲ τὴν Κόρην.

Τὸ ξέρετε βέβαια πῶς «Κόρην» εἶνε ἕνα ἀπὸ

τὰ ὀνόματα ποὺ εἶχεν ἡ ἑποχθόνια αὐτὴ
θεότης. Πολὺ καλὰ, σάν συναντήσω ἄνθρωπον
πάλι τὸν Μενάρ θὰ τοῦ εἰπῶ.

— Ἀγαπητέ μου δάσκαλε, εἶνε ἀλήθεια
πῶς ἡ Περσεφόνη δὲν ἔδρεψε ποτὲ λουλούδια,
μὰ οὔτε ἡ Κόρην, γιὰτὶ αὐτὴ ποὺ ἔδρεψε τὰ
γιούλια εἶνε ἡ Φερρεφίττα.

Ὅ κ. Ἀλέξανδρος Δερουσσῶ, ποὺ ξέρει τὰ
Ἑλληνικά καὶ ποὺ μετέφρασε τὴς ὁδὸς τοῦ
Βακχυλίδου, μὲ βεβαιώνει, πῶς ε' τὸν καιρὸ
τοῦ Σόλωνα, ποὺ εἶνε καιρὸς ἀξιοσέβαστος, οἱ
Ἀθηναῖοι ἔτσι τὴν ὀνόμαζαν τὴν θυγατέρα
τῆς Δήμητρας. Φερρεφίττα! Φερρεφίττα!
ἀγαπητέ μου κ. Μενάρ!

Μετάφρ. ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

ΕΙΣ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ

Στὸν κ. Σπ. Μαρδοῦκα

Δάφνινο κλαδάκι, τόξο φωνικίδης,
Πλειότερο σοῦ στέκει πάρεξ ὁ Σταυρὸς
Μόνον οὐ δὲν εἶδαι—δόξα σου—νεκρὸς
Σ' ἕνα κοιμητήρι τῆς ἀπελπισιάς
Ὅλοι μας ξεπίσω, σὺ μονάχα ἐμπρός.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

— ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΙΔΑΜΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΜΕ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ πρᾶμα δὲν θὰ ποῦμε, ἂν φωνάξουμε
πῶς ὁ κ. Θεοτόκης ἀνεβαίνοντας τὴν Ἀρχὴν
δὲν θὰ πατήσῃ ἀπάνου σὲ τριαντάφυλλα.

Ἐφύτεψε τὸς ἀγκάθια μὲ τὴν δημοκρατία του
ὁ κ. Δηλιγιάννης κ' ἐσκόρπισε τόσο φλόμο τριγύρω
στὸ Πρωθυπουργιλίκι, ὥστε ὁ διάδοχός του πρέπει
νὰ χῆν νερὰ ἀτσαλένια καὶ πρέπει νὰ φορέσῃ μπό-
τες ἀπὸ σίδερο γιὰ νὰ μὴ ματώσῃ τὰ πόδια του
καὶ γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ νάρκωμα τοῦ φλόμου.

Εἶνε ὁπλισμένοι μ' αὐτὲς τὶς δύο ἀπαραίτητες
ἀντιδημοκρατικὲς καὶ ἀντιφλομικὲς ἀσπίδες ὁ διά-
δοχος τοῦ Λέοντος τῆς Κερκαλούς;

ΟΧΙ! φωνάζουν τὰ περασμένα. Διότι ὁ κ. Θεοτό-
κης ὅσο εὐγενὴς κι' ὅσο ἱπποτικὸς κι' ὅσο
σεμνὸς κι' ἂν ἐφάνηκε στὴν ἄλλη πρωθυπουργία του,
τόσο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ μᾶς ἐδείξε πῶς τοῦ λεί-

που εκείνα που του χρειάζονται, το θράσος δηλαδή ή καπιτισοσύνη και ή δυνατή γροθιά της θελήσεως, για νάντισταθῇ κατὰ τῶν τερτιπιῶν τοῦ ἀντιπάλου του, τα ὅποια ὡς χίλιες πολυκέφαλες Λερναίαις, Ἰδρὲς ξεπροβάλλουν κάθε ὥρα και στιγμή μπροστά του και τὸν προκαλοῦνε χλευαστικά στο πάλμα.

* *

ΚΑΡΙΕΡΑ ἀδελφὸ πολίτικὸ ἐφρόντισε νὰ κἀνῃ στὴν περασμένη πρωθυπουργία του. Καὶ τὸ κατῳρθεσε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀντὶ στὴν ἀτιμὴ ὑπόθεσι τοῦ Εὐαγγελίου νὰ φροντίσῃ νὰ πνίξῃ στὰ σάβρανά της μέσα τὴν Ἀναρχία, ποὺ τότε ἐγεννιότανε, ἄρχισε τὰ κλάματα—ὡς τίμιος βεβαίως ἄνθρωπος, ποὺ τὸν συκοφαντοῦνε γιὰ προδότῃ τῆς πατρίδας του και γιὰ δολοφόνου—και τὴν ἄφησε νάνδρωθῇ και νὰ φέρῃ τίς σάνιδες χτέρι, και τοὺς γκαράδες ἢ τὴν δυνάμιτιδα ὥπως αὐτοῖν.

Τοῦ ἐπαρουσιάσθηκε τότε τὸ σκληρὸ δῆλημμα νὰ σώσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, τὸν Θεοτόκῃ ἢ τὸ Ἔθνος.

Ἐπρωτίμῃσε τὸ πρῶτο. Καὶ μετὰ τὰ δάκρυά του τὰ εἰλικρινῇ και τίμια και μετὰ τὴν ἱπποτικὴ ἀπομακρυνσί του ἀπὸ τὴν Ἀρχή, ἔσωσε τὸν κ. Θεοτόκῃ.

Ἀλλὰ τὸ Ἔθνος;

Τὸ Ἔθνος ἐθυσίσθηκε στὸν Ἐγωισμό και πῆρε τὸν κατήφορο καὶ ἐξακολούθη νὰ κατρακυλᾷ ἀκόμα.

* *

ΕΥΓΕΝΗ λοιπὸν και ἱππότῃ τὸν εἶδαμε τὸν κ. Θεοτόκῃ.

Θέλουμε τώρα νὰ τὸν δοῦμε και Δυνατόν.

Διότι Δυνατός μᾶς χρειάζεται γιὰ νάντισταθῇ κατὰ τῆς Ἀναρχίας, κατὰ τῆς βρωμερῆς αὐτῆς ἀρχούδας, ἢ ὅποια ἐκοιμώτανε μερικὸς μῆνες τώρα μαζί με τὸν κ. Θεόδωρον ἀπάνου στὸν Πρωθυπουργικὸ θρόνον, καὶ ἐξύπνησε καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς δείχνῃ τὰ βρωμόδοντά της, μόλις ὁ κ. Θεόδωρος κατρακύλησε, ὅπως και τοῦ ἄξιζε, ἀπὸ τὴν Ἀρχή.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλούνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἑφημερίδων και εἰς τὰ κιοσκάκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τοῦ σταθμοῦ τραχιοδρομίου (Ὁρθολογιατρεῖον).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

τὸν πάρει πάλι ὁ Πλούτος καὶ ἀφοῦ τὸν παραδόσει στὴν Αὐθάδεια και στὴν Σιπασιὰ παρόμοιο μετὰ τὸν παλιὸ, και τὸν κἀναι μαλάκῃ καὶ ψόβῳ καὶ ἄσχετο νὰ μὴ τὸν ξαναγυρίσει γενομένον πιά κουρέλι;

Ἐρμῆς. Ἔτσι ἀποφάσισεν ὁ Δίας, ὦ Φτώχεια.

Φτώχεια. Φεύγω μὰ καὶ ἐσεῖς ὦ Κούραση, και Σοφία, καὶ οἱ ἀποδέλοιποι ἀκολουθετέ με καὶ αὐτὸς γλήγορα θὰ μάθει ποῖα εἶμαι και μ' ἀφίνει, καλὴ συντροφισσα και δασκάλισσα τῶν πῶ ὠφέλιμων, ποῦ

ΚΥΚΝΕΙΑ ΑΣΜΑΤΑ

[Προοίμιον]

Εἰς τὴν Σ....

Μὲ ξέρουν ἑτῆς ἐξημέρας ὄχθες ἐκεῖ
θαμνόφυτα δένδρα και κρῖνα...
ὄαν ἄρπα, ὄαν ἄγρα μιλεῖ αἰολική
τὸ φύλλο ποὺ τρέμει, παλμοὶ μυστικοί,
τὸ εἶγος πῶς χύνεται, ἀφῶτη ἀκτίνα,
καὶ ὁ Πόνος ποὺ θοῖνον κραυγὲς δὲν σκορπᾷ,
μὰ κύκνου ἑτῇ λίμνῃ ἀπλώνει πτερὰ
μετ' ὄσπρες Ψυχῆς και μ' Ὀνειράτα κρῖνα.

Μὲ ξέρουν τὰ νύκτια θάμνη ἐκεῖ
ποὺ κρῖβ' ὑν μὴχρόπλεκτη σκέπη
πελάγη οδοιμμένα, ζωὴ μαγική
ποὺ τῶρα τὸ χρώμα τοῦ ἡλίου δὲν βλέπει,
μὰν ἔχουν παντοῦ μονοπάτια,
ποὺ γυρῶ Δρυάδες πλανῶνται ξανθές,
ἢ Φαῦνον καὶ ἡμέρων Τριτόνων μορφές
στηλώνουν ἀκούραστα μάτια...

Μὲ ξέρουν οἱ κόσμοι ποὺ ἀγρυπνοὶ ἀργοῦν,
τῶν ἀστρῶν σεμνὴ ἢ λιλανεία
ποὺ μπρὸς τῆς ἡ ὄχθες τὸ γόνυ λυγοῦν,
καὶ ἡ λίμνη τῆς δάδες τῆς νύχθι
ἑτὰ διέφανα πλάτητες, ὦ γοητεία,
νὰ καίεν, ἀπόμακροι καὶ ἀχραντοὶ Πόθοι...
τῆς Ποιήσεως ζητῶν τῆς λαίθενης, γλίστρουν
τὰ φῶτα τ' Ὀρίωνος τοῦ Λαμπαδίου...

Μὲ ξέρουν, μάνοιεν ζωὴν μυστικὴν
τάστέρια οἱ ὄρυμαὶ και τὰ κρῖνα,
ὄαν ἄρπα, ὄαν ἄγρα μιλεῖ αἰολική
τὸ κάθε ἀπ' τὰ πλάνα κυψά των ἐκεῖνα,
και Κύκνος ὁ πόνος ἑτῇ λίμνῃ σκορπᾷ
ὄσιν ἀπ' ἀρμόνιο μῆχρ' ὁ τόνους
και ἑτῇ γαλήνης. ἑτ' ὄσπρη πτερὰ,
τῆς ἡδὺς ἀνεβάζει τοὺς στόνους.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ
ΓΙΑ Τ' „ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ„

Κύριε Διευθυντά

Και τώρα ποὺ διάβασα κάμποσες φιλολογικὲς ἐπιφυλλίδες τοῦ κ. Ἡλιόπουλου ἀραδιασμένες στὰ φύλλα τοῦ „Νουμά,» καὶ εἶδα ν' ἀποκαλύπτ' ἡ θαυματουργὴ ἀληθινὰ πέννα του—ἀν καὶ αὐτὴ προσέχει πάντοτε νὰ κρατῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς τόσο καλὰ σκεπασμένον,—τοὺς λογίους μὰς μετὰ τὴν πρωτάκουστη, σὰς στέλνω καὶ ἐγὼ—ἀπλῇ ἀναγνώστρια τοῦ φύλλου Σας—τὸ γράμμα αὐτὸ, καὶ ἂν θέλετε ρίξτε μὴ ματιά στὶς γραμμὲς του.

Λοιπὸν τὸ ν' ἀραδιάζῃ κανεὶς ὀνόματα μεγάλα, και τὸ νὰ χύνῃ μελάνι στὸ χαρτί μετὰ τὸ σωρὸ χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς ἔννοια, μὴ φαίνεται ὅτι εἶνε ἐντελὼς περιττό, διότι πρῶτον καὶ ὁ ἴδιος ἀδικα κουράζεται, δεύτερον και τοὺς ἄλλους πολὺ περισσότερο ἐνοχλεῖ χωρὶς λόγο, και τὸ τελευταῖο πιάνει τόσο μέρος τοῦ φύλλου,—μέρος ποὺ μ' ἔμπορουν νὰ πιάσουν ἄλλα ὠραία πράγματα καὶ εὐχάριστα στὸν ἀναγνώστη.

* *

Κατ' ἐμὲ ἀπ' τὰ σκοτεινὰ γράψιμα δὲ βγαίνει ἄλλο τίποτε παρὰ μὴ μεγάλη σύγχυσι, ἓνα μεγαλειότερο βοῦισμα, και μὴ πῶς μεγάλη ἀκόμη τρυπὰ στὸ νερό! Τὸ ἀταξές, ἀσύλληπτον καὶ ὅμως ὁ κ. Ἡλιόπουλος κοιτάζει καλὰ καὶ σώνει νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ἀντίθετο, και νὰ μᾶς πούλῃσῃ δούλεψι μετὰ ἀόριστὲς του γραμμῆς. Μὰ εἶνε δυνατόν;

Μὲ τὸ νὰ γράφῃ πῶς εἰς τὴν κομφοδία τοῦ ἐνὸς περσώτερος δικιωμάτα ἔχει ὁ Πῶλ-δὲ-Κῶκ, πῶς εἰς τὸ βιβλίο τοῦ ἄλλου ἀπλώνεται ἡ σάψι τοῦ Οὐγκῶ, — τί θαυμάσιο, τί ἀληθινὸ ξεπέπασμα!— και πῶς τὸ ἔργο τοῦ ἄλλου περσώτερο ἀνέκει στὸ Μωκλαῖρ ἢ στὸν ἴδιο του συγγραφέα, νομίζει πῶς θὰ δείξῃ στὰ μάτια μου,—καὶ ὄχι μόνο στὰ δικά μου ἀλλὰ και ὁποῖον ζητάει τὴν ἀλήθειαν—ἀνάποδα τὰ ὅσα βλέπω και τὰ ὅσα νοιώθω; Μήπως νομίζῃ πῶς δὲ ξέρουμε νὰ διαβάσουμε καὶ ἐμεῖς, πῶς δὲ ξέρουμε τὴν πραγματικὴν ἀξία τοῦ καθενός, πῶς δὲ νοιώθουμε τὴν ἀληθινὴν ἰδέαν, τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα, τὸ ξάστερο γράψιμα;

Ἄν τὸ νομίζῃ αὐτὸ, βρίσκεται σὲ πολὺ μεγάλη πλάνη ὁ κ. Ἡλιόπουλος, και νὰ μᾶς συγχωρῇ ποὺ δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ πιστέψουμε ποτὲ τὰ ὅσα γράφει.

Και τώρα τελειώνουσα τὸ φύλλον καὶ ἔσως κουραστικὸ γράμμα μου, χύνω τὰ ὑστερα λόγια: αὐτὰ ὅλα δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὰ γράψῃ, ἂν ὄχι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, τουλάχιστο γιὰ δύο λόγους: πρῶτον ἀπ' τὴν ἀπαραίτητη ἐκείνη λεπτότητα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνας σκεπασμένος ὅταν γράφῃ γι' ἀσέπαστους, και δεύτερον ἀπὸ σέβας καὶ ἀγάπῃ ποὺ χρωστᾷ ὁ καθένας στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν χύνοντας τὸ αἷμά τους νὰ δώσουν ζωὴ στὴ νεογέννητη φιλολογία μας, και ἀπὸ τοὺς ὅποιους περιμένει μὴ μὲρα ἀνακούφισι καὶ ἡ φτωχὴ μας Ἑλλάδα.

Μεθ' ὑπολήψεως
ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ

ὅσο ἔμενε μαζί μου ἦταν γερό: στὸ κορμί καὶ ὅλο φρονιμάδα, ζώντας ὄαν σωτὸς ἄντρας καὶ ἐλπίζοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, καὶ αὐτὰ τὰ παραπανιστὰ και τὰ πολλὰ νομίζοντάς τα, ὅπως και εἶνε, ξένα.

(Ἡ Φτώχεια καὶ οἱ ἄλλοι φεύγουν).

Ἐρμῆς. Φεύγουν καὶ ἐμεῖς ἂς τὸν ζυγώσουμε. (Ὁ Τίμωνας γυρίζει και βλέπει τὸν Ἐρμῆ καὶ τὸν Πλούτο καὶ ξαγριώνεται).

Τίμωνας. Ποιοὶ εἶσασ' ἐσεῖς, καταραμένοι; τί θέλετε καὶ ἔρθετε ἔδω νὰ πειράχῃτε ἄνθρωπον ἀργάτη και μεροκαματιάρη; μὰ δὲ θὰ φύγετε χωρὶς νὰ πάθετε, γιατί εἶσαστε ὅλοι βαρμένοι ἐγὼ στὴ στιγμή θὰ σὰς τσακίσω ρίχνοντας σβώλους και λιθάρια.

Ἐρμῆς. Μὴ μᾶς χτυπήσεις, Τίμωνα, καθόλου, γιατί δὲ θὰ πετροβολήσεις ἄνθρωπος; ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐρμῆς καὶ αὐτὸς ἔδω ὁ Πλούτος, και μᾶς ἔστειλεν ὁ Δίας, ποὺ ἄκουσε τὰ παρακάλια σου καὶ ἔτσι μετὰ τὴν καλὴ ὥρα πλούτισε, φεύγοντας ἀπ' τὰ βάσανα.

Τίμωνας. Μορὲ καὶ ἐσεῖς τώρα θὰ τίς φάτε γερά, ἂν καὶ εἶσαστε θεοὶ, καθὼς λέτε; γιατί ὅλους μαζί καὶ θεοὺς καὶ ἄνθρώπους τοὺς ὀχτρεύουμαι καὶ τοῦτον ἔδω τὸ στραβόν, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, θαρρῶ και πῶς θὰ τὸν ταλιανίσω μετὰ τὴν ἀξίαν.

Πλούτος. Γιατ' ὁ ὅμα τοῦ Δία πᾶμε νὰ φύγουμε Ἐρμῆ, γιατί μὴ φαίνεται πῶς τὸ ἔργον στρίβει γιὰ καλὰ τοῦ ἀνθρώπου; φοβάμαι μὴ φύγω, ἀφοῦ πάθω κανένα κακὸ.

Ἐρμῆς. Μὴν κάνεις τίποτε; ἀδέξιο, Τίμωνα, παρὰ, ἀφοῦ διώξεις αὐτὴ τὴν ἀγριάδα σου και τὴν σκληράδα, ἀπλώνοντας τὰ χέρια, δέξου τὴν καλὴ τύχη και ξαναπλούτισε και γίνου στοὺς Ἀθηναίους ὅπως πρῶτα και καταρρόνα τοὺς ἀχάριστους ἐκείνους, εὐτυχίζοντας μονάχα ἐσὺ.

Τίμωνας. Δὲ σὰς ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη; μὴ με πειράζετε; ἀρετὰ πλούτη εἶνε γιὰ μένα ἢ ἀξίαν; ὅσο γιὰ τ' ἄλλα εἶμαι πολὺ φτυχισμένος ἂν δὲ με ζυγώνει κανένας.

Ἐρμῆς. Τόσο ἄγρια μᾶς φέρνεσαι, καλέ; Αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν νὰ φέρω στὸ Δία σκληρὴ και περήφανη;

Και βέβαια φυσικὸ ἦταν νὰ εἶται μισάνθρωπος, ἀφοῦ ἔπαθε ἀπ' αὐτοὺς τόσα κακά, μὰ ὄχι καὶ μισόθεος, μὰ και νοιάζονται τόσο γιὰ σένα οἱ θεοὶ.

Τίμωνας. Ἐσένα, Ἐρμῆ, και τὸν Δία σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐγνοια σας, αὐτὸν ὅμως τὸν Πλούτο δὲν θὰ τὸν δεχτῶ.

Ἐρμῆς. Ἄμ γιατί;

Τίμωνας. Γιατὶ και προτιμῶ μούγινεν αὐ-